

hvorfor man kom til Forordningen af 1819, var sikkert den, at man den Gang fra det absolute Kongedømmes Side lagde mere og mere Vind paa at gennemføre en almindelig Centralisation, idet man vilde gjøre Alt ved Embedsmændene, overalt lade Embedsmændene være dem, der havde Noget at sige, saa at der maatte siges og handles saa lidt som mulig imod Embedsstanden og imod det absolute Regimente. — Der saaldt fra den ærede Forslagsstiller en Yttring om, at han kunde ønske Anklagesystemet gennemført — hvad hans Forslag jo egentlig ikke gaar ud paa — selv om det skulde ske paa Bekostning af Rævningeretterne. I denne Yttring er jeg ikke enig. Jeg sætter Rævningeretterne saa høit som det sande og eneste Værn for Friheden, at jeg ikke kan være med til at indføre Noget som helst, der skulde blive til paa Bekostning af Rævningeretterne, og allermindst en stykkevis Reform af vort Forhørsystem eller deslige. Et Andet er, at man gjerne kan tage imod en eller anden mindre Reform paa dette Omraade, naar den lader sig opnaa, men ikke naar den Bris sættes derfor, som den ærede Forslagsstiller antydede, at det skal ske paa Bekostning af Rævningeretterne. Der blev ogsaa af det ærede Medlem dels i hans forrige Foredrag, tror jeg nok, og dels i det Foredrag, vi hørte i Dag, talt om forskjellige Brøst ved vor kriminelle Retsspleie og navnlig ved vort Forhørsystem. Ja, derom ere vi Alle enige. Vi staa i saa Henseende paa et saa lavt Standpunkt, at jeg ikke veed, om endnu noget andet Land kan opvise Mage dertil. Vort System er saa lidet betryggende i alle Henseender, at der kun kan være een Mening derom. Ogsaa Proceskommissionen har jo i sine Betænkninger udtalt sig i meget skarpe Udtryk derom. Den ærede Forslagsstiller, hvis Forslag jo nærmest dreier sig om Kjøbenhavn og Omegn, fremhævede, at det navnlig var overfor Kriminal- og Politiretten, at Alager vare fremkomne, og at der vare Manglerne navnlig store. Med Hensyn dertil maa jeg nu sige, at naar jeg skulde tale med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Halkier), har jeg i min Embedsstilling ikke fundet det i alle de Sager, jeg i Aarenes Løb har ført som besaet Sagfører saavel for Kriminal- og Politiretten som for Overretten. Jeg har faaet det Indtryk, at det staaer sig værst med de Sager, der paadømmes i L. Instants, ved Underretterne. Det er der, man maa befrygte, at der kommer Tilstaaelser frem, som ikke ere rigtige, og de Ting passere, som man allermindst kan billige og maa ønske sat en Stopper for. Jeg vil dermed slet ikke sige, at Kriminal-

og Politirettens Dommere ere fuldkomne, men jeg tror dog, at i saa Henseende er Behandlingen der bedre. Det er jo Dommere, der udelukkende beskæftige sig med den Slags Sager, og uagtet jeg undertiden en enkelt Gang har haft en Konflikt der, maa jeg dog sige, naar jeg skal tale efter min fulde Overbevisning, at medens jeg i ikke saa Sager, der indkom som Appellsager til Overretten fra Underretten, har haft en Fornemmelse af: Gud veed, om det hænger rigtig sammen, om den Mand er skyldig, er det kun undtagelsesvis, at der har været en lignende Følelse hos mig overfor Sager, der ere behandlede af Kriminal- og Politiretten, om det end ganske vist kan være sket en enkelt Gang, og om det end en enkelt Gang har kunnet lykkes mig at eftervise, at en Sag er kommen i feilt Spor, og som Derfor at opnaa Noget.

Der er fra det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen) bleven talt om, at det vist kunde være ønskeligt, om den høitærede Justitsminister atter vilde fremlægge den Rettsreform, han tidligere har havt fremme her i Salen. Ja, det kommer an paa, hvilke Dele det ærede Medlem sigter til. Sigter han til den civile Del, hører dette jo ikke ind under Forhandlingerne i dette Dieblif, og sigter han til Strafferetten, maa man gjøre en Bemærkning til et saadant Ønske, og det er den, at den høitærede Justitsminister gjentagne Gange har fremsat Strafferetsreformen her i en Skikkelse, som han ikke selv ønskede eller bifaldt. Jeg tror ikke at huske feil i, at det er paa § 231, at den høitærede Justitsminister som Medlem af Kommissionen tilligemed en kongevalgt Landstingsmand — jeg husker i Diebliffet ikke hans officielle Betegnelse som Landstingsmand — og Høiesteretsassessor Nyholm indtog en Erøstilling med Hensyn til den kriminelle Retsspleie, og navnlig en saadan Stilling, som de begrundede ved, at de mente, at saaledes som Flertallet havde foreslaaet disse Forhold ordnede, vilde man falde tilbage til det gamle inkvisitoriske System med alle dets Ulemper, hvorfor de mente at burde indtage en Erøstilling og foreslaa Regler, som efter deres Anskuelse langt mere vilde betrygge derimod; men i den Skikkelse, hvori den høitærede Justitsminister selv mente, at Loven i saa Henseende burde affattes, blev den ikke fremsat her i Thinget. Det kan være en Courtoisie, og er det vist mod Flertallet af Kommissionen, men den høitærede Justitsminister havde jo i Betænkningen vist, at han ikke var enig med Kommissionens Flertal i dette Punkt. Der kan derfor være Haab om, at naar den meget ærede Justitsminister